

Sygn. akt IV Ka 528/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Bieniek

Sędziowie: SO Andrzej Almert

SR del. Agnieszka Anioł (spr.)

Protokolant: prot. Marta Kruk

przy udziale Zbigniewa Grzesika Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2013 roku, sprawy

A. K.

oskarżonej o przestępstwo z art. 229 § 3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 8 marca 2013r. sygn. akt II K 1841/12/S,

uznając apelację za oczywiście bezzasadną zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżoną od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oraz zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. S. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

SSO Andrzej Almert SSO Ireneusz Bieniek SSR del. Agnieszka Anioł

Sygn. akt IV Ka 528/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, wyrokiem z dnia 08 marca 2013 roku (sygn. akt II K 1841/12/S)

1. uznał oskarżoną A. K. za winną tego, że w bliżej nieustalonym dniu kwietnia 2011 roku w K., w trakcie postępowania kontrolnego prowadzonego w Wytwórni (...), udzieliła funkcjonariuszowi publicznemu – inspektorowi Okręgowego Inspektoratu Pracy w K. R. B., w związku z pełnieniem przez niego wskazanej funkcji, korzyść majątkową w formie pieniędzy w kwocie 500 (pięćset) zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, a to zatajenie części nieprawidłowości stwierdzonych w trakcie kontroli, tj. za winną występku z art. 229 § 3 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierzył oskarżonej karę 1 roku pozbawienia wolności,
2. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej A. K. wykonanie orzeczonej w pkt. 1 kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata,
3. na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej A. K. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 10 zł,

4. na mocy art. 29 ustawy prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 1 pkt. 2, ust. 2 pkt. 3, § 16 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat B. S. wynagrodzenie w kwocie 988, 92 zł, tytułem kosztów obrony udzielonej z urzędu,

5. na zasadzie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną od obowiązku uiszczenia należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych w całości.

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonej zaskarżyła obrońca oskarżonej. Obrońca zarzuciła

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegającą na złamaniu zasad obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka R. B. i w konsekwencji przyznanie temu dowodowi waloru wiarygodności, w sytuacji, gdy zeznania tego świadka są sprzeczne i niekonsekwentne,
- obrazę przepisów postępowania, a to art. 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie w procesie wyrokowania zasady domniemania niewinności oskarżonego i obowiązku stosowania zasady in dubio pro reo w sytuacji, gdy zeznania świadka R. B., stanowiące zdaniem Sądu zasadniczą podstawę do przypisania oskarżonej stosunku sprawstwa, zawierają szereg nieścisłości i są niekonsekwentne, a nadto w sytuacji, gdy świadek ten nie rozpoznał w osobie oskarżonej sprawcy zarzuconego jej przestępstwa,
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 i 7 k.p.k., polegającą na braku wskazania w uzasadnieniu kompleksowej oceny zebranego materiału dowodowego i niedostatecznym uzasadnieniu stanowiska Sądu w kwestii odmowy wiarygodności wyjaśnień złożonych przez oskarżoną.

W konsekwencji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez uniewinnienie oskarżonej od dokonania zarzuconego jej czynu. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

SĄD ODWOŁAWCZY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE.

Stanowisko apelującego na uwzględnienie nie zasługuje. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranych dowodów, w tym zeznań R. B., jak i uprzednio składanych przez niego deponycji w charakterze podejrzanego, natomiast ocena ta w pełni mieści się w granicach określonych art. 7 k.p.k. Faktem jest, iż w zeznaniach tego świadka, – które to zeznania stanowią podstawę zarzutu postawionego oskarżonej – występują rozbieżności, jednak Sąd I instancji te rozbieżności dostrzegł, omówił i w sposób logiczny uzasadnił swojego stanowisko, dlatego to mimo ich istnienia daje temu świadkowi wiarę. Charakter występkę, który został przypisany oskarżonej ma to do siebie, iż poszczególne jego elementy rozgrywają się w ściśle zamkniętym gronie, a nie na forum publicznym. Pełną wiedzę o jego przebiegu mają jedynie osoby ściśle biorące w nim udział, tj. osoba wręczająca łapówkę i osoba taką łapówkę przyjmująca. W tego typu przestępczej aktywności brak jest jakichkolwiek dowodów pośrednich, czy to osobowych, czy rzeczowych, żadna bowiem osoba w taki proceder zaangażowana nie jest zainteresowana tym, by wiedza o jego zaistnieniu doszła do kogokolwiek z zewnątrz. Faktem jest, iż będąc słuchanym na rozprawie R. B. zeznawał nieco odmiennie w stosunku do tego, co twierdził na etapie postępowania przygotowawczego, jednak po odczytaniu mu jego wcześniejszych twierdzeń, twierdzeniom tym nie zaprzeczył. Nadto twierdził, iż składając wcześniej wyjaśnienia starał się przedstawiać przebieg tego proceduru zgodnie z prawdą. R. B. nigdy nie zakwestionował prawdziwości uprzednio złożonych przez siebie wyjaśnień w charakterze podejrzanego. Nie zakwestionował także, iż otrzymał od oskarżonej łapówkę, a będąc słuchany na rozprawie jedynie nie pamiętał szczegółów okoliczności jej wręczenia. Faktem jest także, iż będąc słuchany w charakterze świadka w tej sprawie na rozprawie oświadczył, iż nie rozpoznaje oskarżonej, jako tej kobiety, która wręczyła mu łapówkę. Nie mniej jednak na etapie postępowania przygotowawczego po okazaniu mu wizerunków kobiet wskazał właśnie oskarżoną i szczegółowo opisał, jakie cechy zewnętrznego wyglądu oskarżonej

rozpoznaje. Sam fakt, iż oskarżona po upływie około dwóch lat licząc od czasu przestępstwa zmieniła wygląd, co powodowało, iż R. B. nie rozpoznał jej na rozprawie, w świetle powyższych faktów, nie uwalnia oskarżonej skutecznie od stawianego jej zarzutu. Wygląd człowieka z biegiem czasu ulega zmianie. Również z biegiem czasu obraz człowieka w pamięci osoby trzeciej może ulec deformacji, a nawet zatarciu. Nadto będąc słuchanym w charakterze podejrzanego R. B. bardzo dokładnie opisał okoliczności samego procederu, jak i okoliczności uboczne, a to jak wyglądało miejsce, w którym oskarżona prowadziła działalność gastronomiczną, z ilu pomieszczeń się składało, kogo w tym miejscu w czasie kontroli zastał, w którym momencie kontroli zetknął się z oskarżoną, jak przebiegała rozmowa z oskarżoną. W świetle tych faktów prawidłowo ustalił Sąd I instancji, iż na czas składania tych wyjaśnień świadek dobrze pamiętał przebieg zdarzenia i to zdarzenie opisał zgodnie z prawdą. To, iż R. B. w barze gastronomicznym (...) prowadził kontrolę potwierdzają dokumenty rzeczowe w postaci protokołu z tej kontroli. Świadek natomiast w bliższym czasie od przestępstwa, tj. na etapie postępowania przygotowawczego, nie miał wątpliwości, iż korzyść majątkową przekazała mu właścicielka tego baru. Poza tym właścicielka baru podpisała protokół z tej kontroli. Z kolei okolicznością bezsporną jest to, iż w czasie ww. kontroli właścicielką tego baru była oskarżona. Bezspornym jest także to, iż to oskarżona podpisała przedmiotowy protokół.

Co za tym idzie Sąd Odwoławczy nie znalazł żadnych okoliczności, które prowadziłyby do wniosku, iż stanowisko Sądu I instancji jest mylne, a zarzuty apelacji zasadne.

SSO Andrzej Almert SSO Ireneusz Bieniek SSR /del./ Agnieszka Anioł